



П. Г. Удхаус

Ланселот и любовта

Мъжът в ъгъла отпи глътка от халбата си тъмно пиво и наблегна на моралния извод от историята, която току-що бе споделил с нас.

– Да, господа – заключи той. – Шекспир, както винаги, е прав, когато твърди, че има висше същество, което доизработва замислите хорски, надве-натри издялвани от нас¹.

Ние кимнахме умислено. Той ни бе разправил за любимото си куче, което наскоро попаднало по недоглеждате на районната изложба за най-красива котка и откъмнало голямата награда в категорията „късокосместа на кафяви и жълти петна“. Бяхме единоклони, че цитатът е напълно уместен и добре подбран.

– Така си е – обади се господин Мълинър. – Нещо подобно се случи и с моя племенник Ланселот.

Ежевечерните ни сбирки в бара на „Въдичарски отдиш“ ни бяха тренирали да приемаме за чиста монета всичко, отнасящо се до роднините на господин Мълинър, но това вече, по всеобщо убеждение, много ни дойде.

– Племенникът ви Ланселот е спечелил награда на котешко изложение?!¹

– Не, не – побърза да се дистанцира господин Мълинър от подобно подозрение. – И дума не може да става. През живота си не съм се отклонявал и на йота от правдивостта и се надявам нивга да не ми се наложи да го сторя. Никой Мълинър засега не е излизал първенец в котешка изложба. Никой Мълинър, поне доколкото ми е известно, дори не е издигал кандидатурата си за подобно състезание. Мисълта ми беше, че всеизвестната истина относно нашето невежество за онова, което ни готви съдбата, може крайно поучително да се онагледя с преживяното от моя племенник Ланселот – така, както ни бе доказано от примера с кучето на този джентълмен, което изненадващо и за самото него е намерило почит и уважение като късокосместа петниста котка. Историята е твърде любопитна и доказва неоспоримо мъдростта, че човек никога не знае и че най-тъмната доба е малко преди да се зазори.

По времето, когато започва действието на моя разказ (заразправя господин Мълинър), Ланселот, тогава двайсет и четири годишен и наскоро завършил образованието си в Оксфорд, прекарвал няколко дни на яхтата на стария Джеремай Бригс, основоположник и собственик на „Бригсовите туршии“.

1. Шекспир, „Хамлет“, У II, 10. Превод Валери Петров. – Б. пр.

Въпросният Джеремай Бригс е вуйчо на Ланселот и винаги е проявявал жив интерес към всичко, свързано с момчето. Той именно го издържал по време на следването му в Оксфорд и съкровената му мечта била след университета племенникът му да стане негов съдружник в бизнеса. Затова представете си какъв шок е изтърпял горкият човечец; когато – както си седели на припек на палубата на неговата яхта първата сутрин след пристигането на Ланселот, последният, макар и да засвидетелствал дължимата почит към туршиите от всички разновидности и вероизповедания, все пак твърдо отказал да започне да изучава бизнеса от дъното и постепенно да се заизкачва към върховия ешелон.

– Всъщност, вуйчо – заявил той, – аз съм си набелязал поприще от твърде различно естество. Аз съм поет.

– Поет? И кога усети, че те спохожда?

– Непосредствено след двайсет и втория ми рожден ден.

– Е – рекъл старецът, след като се преборил с първата неволна вълна на погнуса, – не виждам, защото поезията трябва да застане помежду ни. Аз използвам голяма доза поетичност в бизнеса.

– Боя се, че не ще мога да се насиля да комерсиализирам моята Муза.

– Млади момко – казал господин Бригс, – ако луковица с глава като твоята прекрачи прага на моята фабрика, аз ще откажа да я мариновам.

И той ядно затрополил надолу по стълбата, раздразнен като от коприва по изтънчените части на телосложението. Ала Ланселот само се засмял. Той бил млад, навън лятото било в разгара си, небето било синьо, слънцето приличало и онова, което имало значение на този свят, не били краставиците и оцетът, а Романтиката и Любовта. О, чувствал той, да можело само някоя прекрасна девица да проблесне на хоризонта на неговия живот, та да види тя как той ще отприщи целия си плътно затапен плам, който от седмици вече го напирал изотвътре!

И в същия миг я зърнал.

Била се облегнала на парапета на яхтата, закотвена на трийсетина метра от тяхната, и още при първия поглед, с който я забърсал, сърцето му рипнало като прясно корнишонче, пуснато във вряла марината. Лицето й, установил той, било съсредоточие на всичката Красота от всички векове насам. Изправена срещу нея, Клеопатра щяла да се почувства като вещица от „Макбет“, а Хубавата Елена като по-грозната й сестра. Той продължавал да я лицезрее като изпаднал в транс, когато гонгът за обяд го изтъргнал от това му състояние.

Докато се хранили, вуйчо му не спирал да споделя невъздържано

спомени за кисели краставички, оставили незаличими следи в неговия живот, ала Ланселот бил крайно заваян. Броял минутите, за да може отново да Изскочи на палубата и да продължи да се звери срещу момичето. Затова си представете мъката му, когато – изкачил тичешком през три стъпала стълбата – той открил, че от яхтата нямало и следа. Чак сега си припомнил, че към края на обяда дочул остър стържещ шум, но по него време просто си помислил, че вуйчо му хрупа моркови. Твърдо късно си дал сметка, че всъщност това е било вдигането на котвата.

Макар и мечтател по душа, на Ланселот Мълинър не му липсвала и практична жилка. Като обмислил всестранно проблема, той много скоро съставил план как да попадне на дирите на прекрасната непозната, която проблеснала през живота му като трагичен астероид. Изключено било подобно момиче – красиво, стройно и (доколкото можел да прецени от трийсет метра разстояние) гъвкаво, да не си пада по танците. Затова, заключил той, рано или късно щял да я засече в някой нощен клуб.

Речено-сторено. Без много размотаване, Ланселот се заел да обикаля систематично този род заведения. Щом полицията нахлуела и затворела едното, той се местел в съседното. В разстояние само на един месец успял да втръсне на куцо и саката в „Умрялата мишка“, „Алената стоножка“, „Забравеният рокфор“, „Веселото картофче“, „Непоклатимата слива“, „Кафе де Болоня“, „При Били“, „При Моли“, „При Айк“ и в „Свинската зурла“. Именно в „Свинската зурла“ най-сетне я открил.

Вече пета последователна нощ посещавал този клуб главно заради дуета изпълнители на характерни танци, който, съвместно с останалата част от лондонската интелигенция, успял да възненавиди от все душичка и сърце. Надявал се поне тази вечер мъжкия персонал на екипа, както премятал партньорката си и я въртял с изпънати ръце, да я изтърве и тя да си изкълчи врата. И макар редовното до монотонност разочарование да било притъпило донякъде първоначалния трепет, той все пак не спирал да се надява.

Тази конкретна вечер двамата характерни танцьори пак се отървали без драскотина, ала Ланселот почти не ги забелязал. Цялото му внимание било погълнато от момичето в противоположния край на заведението. Нямамо съмнение, че е Тя.

Е, знаете ги поетите. Когато чувствата им заврят и закипят, те не са като нас сдържаните, пристъпващи от крак на крак смутителни мъже, ами вдишват рязко през разширени ноздри и стартират като за шейсет метра гладко бягане. С един отскок Ланселот се намерил отсреща, а

сърцето му думкало като солово изпълнение на ударни инструменти.

– Един танц? – обърнал се той към момичето.

– Можете ли да танцувате? – попитало го.

Ланселот само се изхилил. Въпросът много го размешил. Като възпитаник на един от най-добрите английски университети, той не бил пропуснал да се възползва от предоставените неограничени възможности да се образова. Никога не допуснал левият му крак да знае какви ги върши десният.

– Аз съм любимият син на полковник Чарлстон и учител на Фред Астер – простичко се представил той.

Внезапното сгромолясване на ваялк върху ламаринен покрив, последвано от пожарни звънци и сирени, виенето на драни на живо котки и думкането на няколко усърдни парни чука оповестило на трениралите им уши, че музиката е отпочнала. И като помел момичето със свирепост, която навсякъде другаде би му издействала трийсет дни принудителен труд плюс отбрани сочни порицания от страна на съдията, Ланселот взел да блъска и лашка податливата кръшна снага през бурните вълни на човечеството, нафрашкало дансинга, докато успял да докопа местенце в окоето на торнадото. Там, поради физическата невъзможност да шавнат накъдето и да било, те се отдали безрезервно на чистия екстаз на танца, като при всяка възможност бършели подметки в паркета и сегизтогиз ръгали с лакът някой и друг непознат къде в корема, къде в ребрата, къде където свърнат.

– Това – прошепнало момичето със затворени очи – е божествено!

– Какво? – изкрещял в ухото му Ланселот, тъй като на целия джангър отгоре сега и оркестрантите загръмогласничали като вълци при пълнолуние.

– Божествено! – креснало и момичето. – Ти наистина си знаменит танцьор!

– Знаменит какво?

– Танцьор!

– Кой?

– Ти!

– Браво! – изревал Ланселот и много му се приискало – колкото и да обичал музиката – оркестрът да престане да дъни по пода със земекопни машини.

– Какво каза?

– Казах браво!

– Защо?

– Защото си рекох, че щом така смяташ, то току-виж си се навила да се омъжиш за мен.

Гръмнало внезапно затишие в бурята. Сякаш дързостта на тези думи била халосала оркестъра и той изпаднал в парализа. Мургави мъже, които до този момент взривявали бомби и натискали до отказ автомобилни клаксони, рязко се обездвижили и просто останали да седят, подбелили очи. Двама-трима души напуснали дансинга и мазилката спряла да се сипе от тавана.

– Да се омъжа ли каза? – поискало да уточни момичето.

– Обичам те както никой мъж не е обичал жена – пояснил Ланселот.

– Е, това вече е нещо. Как ти беше името?

– Мълинър. Ланселот Мълинър.

– Можеше да е по-зле – замислено свила устни партньорката по танци. – Е, защо пък не? Би било подсъдно да изпусна такъв танцьор от семейството. От друга страна, татко ми ще се разрита като муле. Татко е граф.

– Какъв граф?

– Граф Бидълскоум.

– Голяма работа – засегнал се Ланселот. – Мълинъррови са стар и почтен род. Един Съор дьо Мулинър е дошъл в тези земи още с Вилхелм Завоевателя.

– А някой Съор дьо Мулинър да е извозил народа с няколкостотин хиляди и да ги е обърнал в ценни книжа? Ето какво ще те пита беловластият родител. Защото покрай данъци, свръхданъци, наследствени такси и срыващите се цени на земята, напоследък ковчежето на Бидълскоум хич го няма. Задрусай го и я чуеш нещо да звънне, я не. Тук му е мястото да спомена също, че в моя клуб „Червило и пудра“ приемат залози при седем към две, че ще се омъжа за Слингзби Първис от Течни храни „Първис“. Още не е окончателно, но ще ти пусна намек направо от конюшната, че ако не се предприемат неотложни мерки, които да променят таблицата на залаганията, пред себе си виждаш бъдещата госпожа Първис с извинение.

Ланселот опърничаво тропнал с крак и предизвикал вой на агонизираща болка от намиращ се в опасна близост клиент на заведението.

– Тая няма да я бъде! – обявил той.

– Ако ще залагаш – делово предложило момичето – мога да те уреда при сегашния ценоразпис.

– Първис, как не!

– Не твърдя, че името звучи красиво. Опитвам се само да ти внуша, че засега той оглавява списъка на подалите заявки. Предлага се на специална цена от нашия агент по залаганията. Кое те навежда на мисълта, че ще можеш да му удариш къча? Богат ли си?

– Засега само любовта ме прави заможен. Но утре отивам при вуйчо, който не си знае парите...

– И ще го обрулиш?

– Не бих казал. За последен път вуйчо Джеремайя е бил обрулен през есента на 1885-а. Не, просто ще го накарам да ме вземе на работа.

– Давай тогава – разпалено рекло момичето. – Ако забиеш ножа на Първис, аз ще ти ръкопляскам от първата редица. От друга страна, честността изисква да те предупредя, че в „Червило и пудра“ момичетата гледат на състезанието като на сигурно прибиране на сухи пари. Дори на най-запалилите комарджийки не им стиска да залагат срещу него.

Ланселот не се прибрал в апартамента си обезсърчен, а твърдо възнамеряващ да срита болезнено бившите си предубеждения и да съчини поема за туршиите на Бригс, с която да положи основите на нова ера в комерсиалната поезия. Същата щял да предостави на вуйчо си за обозрение и след като му вземел акъла с нея, щял да приеме назначение във фирмата на поста главен поет. Набелязал си примерна заплата от пет хиляди лири годишно, а с петгодишен договор за по пет хиляди в джоба вече можел да нападне лорд Битълскоум и за нула време да изтръгне от него бащина благословия. Унизително било, естествено, да стъпче в прахта гения си, като драска стихове за туршии, ала влюбеният трябва да е решен на саможертви. Закупил топ хартия от най-доброто качество, сварил си кана силно кафе, залостил вратата, изключил телефона и седнал зад писалището.

Благодушният стар Джеремайя Бригс го приел на другия ден в палата, който обитавал в Пътни, с простовато добросъсърдие, което показвало, че още къта на топло в сърцето си висококачествени чувства към младия нехранимайко.

– Седни, момчето ми, и се почерпи едно мариновано лукче – поканил го той и жизнерадостно го хлопнал между лопатките. – Дошъл си да ми кажеш, че си проумял малоумието на вчерашното си решение да не се включиш в семейния бизнес. Несъмнено си преценил, че е под достойнството ти да започнеш от най-долното стъпало и постепенно да се изкачваш към върха. Ала размисли, момчето ми. Преди да започнем да тичаме, трябва да се научим да ходим. Съгласи се, че не биваше да

очакваш от мен веднага да те направя главен закупвач на краставици или да те сложа начело на оцетния отдел, преди да си придобил с пот на чело поне някакъв опит.

– Ако ми позволиш да ти обясня, вуйчо...

– Ъ? – Добродушието на господин Бригс леко повяхнало. – Да не искаш да кажеш, че не желаш да се включиш в бизнеса?

– И да, и не – поясни Ланселот. – Все още съм на мнение, че кълцането на краставици на търкалета и плакненето им в оцет е недостойно жизнено поприще за мъж с прометеевска жар в гърдите. Ала съм решен да предоставя моите поетични заложи за ползване от страна на Туршиите на Бригс.

– Е, но-добре от нищо. Току-що прегледах коректурите на последното произведение на нашия човек. То е направо великолепно. Чуй само:

Ах, приближава скоро край
на всички благини човечни.
Ала човече, ти си трай –
На Бригс туршиите са вечни!

Ако и ти можеше да ми напишеш нещо подобно...

Ланселот повдигнал вежди. Устните му се извили презрително.

– Малкото произведенище, което съм съчинил, не е подобно.

– О, значи все пак си написал нещо?

– Най-обикновено лирично откровение. Ако благоволиш да го чуеш...

– Давай, момчето ми.

Ланселот измъкнал ръкописа и си прочистил гърлото. След което зачел с нисък музикален глас:

ЗОРА ЗАЗОРИ ТЪМНИЧЕТО (Тренодия)

от Л. Басингтън Мълинър

(Правата запазени на всички езици, включително скандинавските) (Драматургичните, кинематографските и музикалните права върху настоящата тренодия са строго охранявани. За заявки за същите се обърнете към Автора)

– Какво е тренодия? – изнедоумявал господин Бригс.

– Това – отвърнал Ланселот.
И като прочистил повторно гърло, продължил:

Черни клонища
Досуш
Като ръце просъхнали мъртвешки
на фона на небето дважд по-черно:
Пронизващи ветрища
горчиви кат хапежа
на грехове полузабвени;
прелитат прилепи гробовно над глави,
а на земята
червеи,
жаби крастави,
гущери
и неназоваема пълзяща твар.
Навред навред разруха
прокоба,
диспепсия,
и отчаянието черно.
Аз прилеп съм понесен
през въздуха на Съдбата!
Аз червей съм пълзящ
през блатото на разочарованието!
Аз жаба съм отчаяна, затуй страдам
от лошо храносмилане.

Тук направил пауза. Очите на вуйчо му се били оцъклили като на неназоваема пълзяща крастава жаба.

– Какво беше това? – прошепнал господин Бригс.

Макар на Ланселот да му се сторило невероятно, че неговата поема е в състояние да крие някаква сянка на неяснота дори за най-сакатия интелект, той все пак обяснил:

– Това нещо е символично. То се опитва да проникне в състоянието на духа човешки, който още не е пробвал туршиите на Бригс. Единственото ми изискване е да бъде отпечатано ръчно върху тъмнокремава пергаментоподобна хартия.

– Така ли? – попитал господин Бригс, докато натискал звънеца.

– С позлатени краища. Изданието, естествено, трябва да е

подвързано с кожа, за предпочитане в люляков цвят, в ограничен тираж от сто и един екземпляр. Всеки от тях ще е лично подписан от мен...

– Звъннахте ли, сър? – попитал икономът, цъфнал на прага.

Господин Бригс кимнал лаконично.

– Бюстридж – казал той, – би ли изхвърлил господин Ланселот навън?

– Много добре, сър.

– И се погрижи – продължи господин Бригс, след като лично надзирал изпълнението на нареждането му от прозореца на библиотеката, – никога вече да не се вясва на прага ми. А като приключиш, Бюстридж, веднага се обади на адвокатите ми. Искам да нанесе някои промени в заещанието си.

Младостта е устойчив период в живота на човека. С пометени житейски перспективи и едра синина върху личността, която твърде затруднявала вървежа и седежа, човек би допуснал, че завръщането на Ланселот Мълинър от дома на вуйчо му би наподобявало същото на покойния Наполеон от Москва. Да, ама не. Какво значение, питал се Ланселот, докато се извозвал към лоното на цивилизацията на горния етаж на един автобус, имат парите? Любовта, истинската любов означавала всичко. Той щял да се яви при лорд Бидълкоум и да му съобщи това с няколко подбрани с много вкус уместни фрази. А милордът, трогнат от неговото експресивно красноречие, несъмнено щял да пророни благородническа сълза и незабавно да нареди бързоходното отпочване на приготовления за вдигането на тежка сватба – тази на Ланселот и Анджела, защото това било името ѝ, както най-сетне научил. И тази картина така го въодушевила, че той се разпял и щял несъмнено да продължи да оглася мелодично транспортното средство, ако кондукторът доста нервно не му наредил да си затваря устата, за да не му я затвори с ритник. Затова бил принуден да си сложи тапата до Хайд Парк Корнър, където слязъл.

Резиденцията на граф Бидълскоум била на площад Бъркли. Ланселот натиснал звънеца и вратата тутакси била препречена от масивен иконом.

– Никакви просеци, улични търговци и листовки – казал същият.

– Желая да се видя с лорд Бидълскоум.

– Милорд очаква ли ви?

– Да – отвърнал Ланселот, убеден, че по време на сутрешните препечени филийки с масло и конфитюр момичето е уведомило татко си за

това посещение.

През отворена врата вляво от дългия коридор долетял глас:

– Фортъринги!

– Да, милорд?

– Този ли е онзи?

– Да, милорд.

– Ами давай го тогава, Фортъринги!

– Много добре, милорд.

И Ланселот се озовал в малка, уютно обзаведена стая, лице в лице с достолепен старец с патрициански нос, редки бакенбарди и обобщения вид на нещо, произлязло от яйце.

– Здравсти – казал индивидът.

– Добър ден, милорд – отвърнал Ланселот.

– Виж тези гащи!

– Моля?!

– Панталоните – пояснил събеседникът му и протегнал строен крак.

– Добре ли ми стоят, според теб? Не ти ли се виждат излишно торбести около глезена? Не излагат ли на излишна опасност обществения ми престиж, ако бъда забелязан в тях из Парка?

Ланселот бил очарован от тази проява да сърдечно дружелюбие. То му внушило топлото чувство, че вече е приет в лоното на семейството.

– Наистина ли държите да чуете мнението ми? – попитал той трогнат.

– Да. Искам да чуя откровеното ти мнение на богобоязлив мъж и член на шивашката гилдия.

– Да, ама не съм.

– Не си богобоязлив?

– Не съм член на шивашката гилдия.

– Хайде стига – раздразнил се графът. – Нали си представител на „Гъсет и Мейнпрайс“ от Корк Стрийт?

– Не.

– Тогава кой, по дяволите, си?

– Името ми е Мълинър.

Лорд Бидълкоум нервно натиснал звънеца.

– Фортъринги!

– Да, милорд?

– Ти ми каза, че този е онзи, дето го очаквах от „Гъсет и Мейнпрайс“!

– Господинът положително ме наведе на подобно убеждение,

милорд.

– Да, ама не е. Името му е Мълинър. И – сега следва същността, Фортъринги, сега следва сърцевината на въпроса: какво, мътните да го вземат, иска?

– Не бих могъл да кажа, милорд.

– Дойдох, лорд Бидълкоум – започнал Ланселот, – да искам съгласието ви за незабавната ми женитба с вашата дъщеря.

– Дъщеря ми?

– Дъщеря ви.

– Коя дъщеря?

– Анджела.

– Искате да се ожените за дъщеря ми Анджела?

– Искам.

– О! А мога ли – попитал лорд Бидълкоум – да ви заинтересувам от тази хитроумна комбинация между машинка за острене на моливи и капан за мишки?

Ланселот бил донякъде стъписай от въпроса. Ала, спомняйки си думите на Анджела относно състоянието на семейните финанси, побързал да си възвърне хладнокръвието. Не си повредил мнението за това ключесто изкопаемо, задето се опитвало да издои скромен доход чрез този любопитен малък предмет, който в момента завирал в носа му. Голяма част от аристокрацията, както му било известно, била принудена да прибъгва до сходни търговски предприемачества по вина на последното законодателство с груба социалистическа насоченост.

– От всичко най-много ми се иска да я притежавам – възпитано отвърнал той. – Малко преди да дойда тъкмо си казвах, че точно това ми липсва.

– Крайно е възпитателна. Не е играчка. Фортъринги, увий една мишострилка.

– Много добре, милорд.

– Да ви измъчва главоболие, господин Мълинър?

– Никога.

– В такъв случай ви е необходим крем за мазоли „Кларк“. Какво ще кажете за голяма опаковка?

– На всяка цена.

– Значи заедно с едногодишен абонамент за „Сладки дечица“... сметката възлиза точно на една лира, три шилинга и шест пенса. Благодаря ви. Ще искате ли още нещо?

– Не, благодаря. А сега да се върнем на въпроса за...

– Какво ще кажете за карфица за вратовръзка? Или шалчета, якички, ризи? Не? В такъв случай сбогом, господин Мълинър.

– Ама...

– Фортъринги – прекъснал го лорд Бидълкоум, – изхвърли господин Мълинър.

Докато Ланселът събирал останките си от твърдата настилка на площад Бъркли, той усетил такъв могъщ прилив на неконтролируема ярост, че за миг бил лишен от дар слово. Просто стоял там и крайно сполучливо изпепелявал с поглед къщата, откъдето бил тъй болезнено изритан, а лицето му се кривяло в страховити гримаси. До такава степен бил погълнат от това си занимание, че дори не усетил как някой го дърпа за ръкава на самото.

– Извинете, сър.

Ланселот се огледал. До него бил застанал шишкакъв мъж с гладко лице и очила с рогови рамки.

– Ако можете да ми отделите един момент...

Ланселот нетърпеливо изтръскал от себе си ръката. Моментът не го предразполагал към светски беседи с непознати. Мъжът ломотел нещо, ала смисълът на казаното не достигал до съзнанието му. Озъбен дивашки, Ланселот изтръгнал от непознатия чадъра му и – като се прицелил със спортна безпогрешност – го запокитил през прозореца на личния кабинет на лорд Бидълкоум. И без да се мае нито миг повече, с широка крачка отпратил по Бъркли Стрийт. Един бърз поглед през рамо, докато завивал зад ъгъла, му разкрил гледката на иконома Фотъринги, който бил изсочил от входната врата и сега се надвесвал над непознатия очилат с безмълвна заплаха в цялостното си изражение, като същевременно навивал ръкави и шавал страховито с пръсти.

Ланселот обаче тутакси изхвърлил непознатия от мислите си. Цялото му съзнание сега било съсредоточено върху предстоящата среща с Анджела, тъй като бил решил, че единствено му оставало да я издири в нейния клуб, където несъмнено си прекарвала следобеда, и да я умолява коленопреклонно да следва повелите на сърцето си, да зареже родители и богати ухажори и да се присъедини към единствения, съдбовно предопределен мъж, с когото да сподели почтена бедност, подсладена с любов и неримувана поезия.

Щом пристигнал в „Червило и пудра“, наредил на портиера да я издири и последният изстрелял едно пиколо с униформа, обсипана с копчета, в билиардната, където Анджела съдийствала на турнира на

дебютантките от тазгодишния светски сезон. И не след дълго сърцето му подскочи чувствено, докато я съзерцавал с умиление как се приближава към него като възплъщение на самата ефирна Пролет. Пушела цигара в дълго цигаре и, за да го види по-добре, си била завряла монокъл в дясното око.

– Здравсти, момко – поздравила Анджела. – Какви ги дириш тук? Говори бързо, че нямам време.

– Анджела – започнал Ланселот, – идвам да докладвам за неподвижена засечка в набелязаната при миналата ни среща програма. Бях при вуйчо и той ми отрязва квитанцията. Дори ме задраска от завещанието си.

– Значи нищо не се задава оттам? – замислено задъвкала устни Анджела.

– Нищичко. Ала какво от това? Та нали аз имам теб и ти имаш мен? Парите са плява, Любовта е всичко. Да, Любовта е небесна светлина, искрица безсмъртен огън, даден ни за пречистване от долни желания. Дай ми да живея само от Любов и нека светът ходи да се дави. Ако животът е цвете, то аз ще откъсна моето. Ела, Анджела, нека прочетем заедно книга, по-затрогваща от Корана, по-красноречива от Шекспир. Нека прочетем книгата на всички книги, бисерът на световната литература – железопътния указател на Брадшо. Ще отворим на произволна страница и ще боднем с пръст, пък ще поемем, накъдето той ни покаже, за да живеем вечно с нашето щастие. О, Анджела, нека...

– Съжалявам – прекъснало го момичето. – Първис печели. Надпреварата в крайна сметка се проведе точно според таблицата. По едно време бая си помислих, че ще го избутах до парапета, за да спечелиш в последната минута с една глава преднина, ала явно тая няма да я бъде. Моите съболезнования, момчето ми, но ние с теб бяхме дотук.

Ланселот се олюлял.

– Искаш да кажеш, че ще се омъжиш за този Първис?

– Намини след месец в църквата „Сейнт Джордж“ на площад Хановър и сам ще се убедиш.

– Ще му позволиш да те купи със златото си?

– Не забравяй диамантите.

– Нима любовта я нямаш за нищо? Нали ме обичаш?

– Разбира се, че те обичам, пустинни мой кралю. Като завъртиш крак с леко гърчаво завършително приклякане, все едно, че ям яйца на калугерица в нова рокля под акомпанимента на джаз-бенд. – Тя въздъхнала. – Да, обичам те, Ланселот. При това жените не са като мъжете. Те

не даряват с обич всеки срещнат. Отдаде ли жена сърцето си, то е за вечни времена. Ще минат години и ти вече на нищо няма да мязаш, ала аз не ще те забравя. Но тъй като не чувам подрънкване в портфейла ти... – Тя повикала портиера. – Марджърисън!

– Да, милейди?

– Вали ли навън?

– Не, милейди.

– Чисти ли са стъпалата пред входа?

– Да, милейди.

– В такъв случай изхвърли господин Мълинър.

Ланселот се облегнал на перилата на „Червило и пудра“ и се взрял през черната мъгла към един свят, който се надигал и отпускал пред очите му на мътни вълни и заплашвал да се разпадне в руини и непрогледен хаос. Голяма работа, казал си той горчиво, като се разпадне. Хич не му пукало. Ако площад Сиймор на запад от него и Чарлс Стрийт на изток се засилели, подскочили и се приземяли по задник, те едва ли щели да допринесат съществено към бръмчашия вреж и кипеж в главата му. Ако искате да знаете, дори щяло да му стане приятно.

Яростта, също като на площад Бъркли, го била лишила от речеви способности. Ала неговите ръце, чело, рамене, устни, нос и дори клепките му били заредени до пръсване с безмълвно красноречие. Шавал агонизиращо с вежди. Загребвал въздух с шепи. Нищо не му оставало вече, мислел си той, докато оправял изкълченото си ухо, освен да сложи край на тези мъки. Да, казал си, като свил и отпуснал мускулите на лицето си, сега го очаквала единствено Смъртта.

Ала едва стигнал до този страховит извод, и в ухото му проговорил любезен глас:

– Недейте така. Положението не е чак толкова безнадеждно.

И като се обърнал, Ланселот се озовал лице в лице с гладколикия мъж, който веднъж вече всуе се бил опитвал да завърже разговор с него на площад Бъркли.

– Вслушайте се в съвета ми – настоял мъжът и от очилата му заструило топло човешко състрадание. – Бури бушуват и силни мъже се озовават насаме с изтерзаните си души, ала надеждата като омайно биле вещае живот и просветление.

Ланселот го изгледал високомерно.

– Не съм сигурен... – започнал той.

– Вижте – прекъснал го другият и положил ръка върху рамото му. –

Знам какво се е случило. Мамон е ударил крошето на Купидон и младостта за сетен път е усвоила болезнения урок, че красивото лице често крие студено и безчувствено сърце.

– Какво...

Гладколикият вдигнал ръка.

– Тя е предпочела заможния пред любящия.

Яростта на Ланселот постепенно преминала в благоговение. Определено имало нещо свръхестествено в начина, по който този непознат диагностирал обстановката. Той се опулил насреща му, окончателно сащисай.

– Откъде знаете? – попитал със секнал дъх.

– От вас.

– От мен?

– От вашето лице. По него може да се прочете всяка дума. Наблюдавах ви две минути и трябва да призная, че такова чудо не бях виждал!

– Кой сте вие? – попитал Ланселот.

Гладколикият извадил от джоба си писалка, две пури, пакетче дъвка, значка, на която пишело „Ура за Холивуд!“ и визитна картичка – в гореизложения ред.

– Аз съм Айзъдор Зинзинхаймър – представил се той. – Продуцент в „Най-голямата, най-добрата и най-ярката“ киноматографска компания от Холивуд, инкорпорирана миналия юли за един милиард и шестстотин милиона долара. И ако следващият ви въпрос е какво искам, то отговорът е – вас. Да, сър. Чуйте ме. Човек, който е способен да изразява чувства по този начин, е жизненообходим за моя бизнес. И ако си въобразявате, че парите ще ме спрат, за да го докопам, просто назовете заплата, която ви шукне в момента, и чуйте как ще се изсмея презрително. Аз, момчето ми, лете използвам банкноти вместо белъо и хич не ме е еня колко ще ми поискате, стига да се подпишете на многоточието под името ви в договора. Човек, който с едно помръдване на горната си устна е в състояние да изясни и на къравия, че е влюбен в надута аристократка, която го е изхвърлила навън, понеже богатият му вуйчо, виден производител на туршии, живеещ в Пътни, му е посочил вратата, трябва да се яви в Холивуд още със следващия параход, ако киното някога има намерение да се превърне в образователна и възпитателна сила в истинския дълбок смисъл на думата. Ланселот продължил да се кокори насреща му.

– Искате ме в Холивуд?

– Искам те и ще те имам. И ако си въобразяваш, че ще ме

възпрепятстваш, значи се опитваш да спреш Ниагара с ракета за тенис. Божичко, момчето ми, та ти си велик! Когато изразяваш, не си поплюваш! Лицето ти е бърливо като директорски съвет. Знаеш ли най-голямото препятствие, с което сме принудени да се справяме в киноиндустрията? Проклятието на нашия бизнес е, че във всяка публика присъстват между шест и седем млади жени с трети сливици, които упорито държат да четат на глас надписите, докато те проблясват на екрана, изпълвайки по този начин останалите ни клиенти с неизразими намерения и мечтания за разчленени трупове. Затова се опитваме да си набавим звезди с такава изразителност, че да отпадне нуждата от надписи. – А ти, човече, си кралят на изразителността. Знаем, че в момента те боли душата и са ти натъртени телесата, ама забрави. Мисли за Изкуството. Мисли за Публиката. Хайде, какво ще кажем като начало? Пет хиляди на седмица? Десет хиляди? Каквото кажеш, от мен договора и писалката.

Ланселот не се оставил да го убеждават. Любовта вече се била изпепелила и превърнала в ненавист и той нямал капка желание да се жени за Анджела. Вместо това копнеел страстно да я накара да смъди от болка и самосъжаление, а по всичко личало, че Съдбата точно натам го насочвала с безпогрешна ръка. Ама че глупаво щяла да се почувства бъдещата лейди Анджела Първис щом научи, че е отхвърлила любовта на мъж със заплата от десет хиляди долара седмично. Ама че идиотски щял да се пули и беловласият ѝ татко, когато до него достигнали новините какво е допуснал да му се изплъзне. И как щели да се гърчат вуйчо му Джеремайя, Фортъринги, Бюстридж и Марджерисън, когато той се завърнал в Лондон като единствен Блян на цивилизованото Моминство и го видели как маха на тълпите от балкона на своя хотел.

Огънче заблещукало в очите на Ланселот и носът му красноречиво зашавал.

– Съгласен си значи – примрял от удоволствие господин Зинзинхаймър. – Браво, момчето ми! Ето писалка, ето договор.

– Дайте ги насам! – казал Ланселот.

КРАЙ

© 1927 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
Came the Dawn, 1927

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева

Художествено оформление: Момчил Колчев

Печатни коли 38. Формат 84/108/16

ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997

Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново

ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4573>]